

зайчето едва движело крачката си. Още малко и то щѣло да умрѣ отъ умора и страхъ.

Цѣлото поле било покрито съ дълбокъ снѣгъ, никждѣ се не виждало горица. Само единъ храстъ едвамъ се виждалъ отъ снѣга и подъ него се спотайвало друго зайче. Снѣгътъ го билъ затрупалъ и то не можало да излѣзе и се събере съ своитѣ другарчета. Направило си дълбока дупка подъ снѣга и тамъ прѣкарвало. Щомъ зачуло гласа, вирнало уши и видѣло подгоненото зайче.

— Ела, мило братче, го закарало то, ела да се поизплачемъ отъ нашия тежъкъ животъ!

Нараненото зайче влѣзло подъ храста на заветъ и чакъ сега усѣтило своитѣ рани. Отъ болки то не можело да клекне на заднитѣ си крачка. Домакинчето почистило отъ кръвта своето гостенче, поканило го да си похрусне отъ пшпкитѣ на негова храстъ и го утѣшавало, че ще му оздравятъ ранитѣ.

— Колко тежъкъ е нашия животъ, братче, едва проговорило раненото зайче! Никогата за насъ, нѣма спокойствие, и когато спимъ трѣбва да държимъ отворени очитѣ си. Хора, кучета, вѣлци, лисици, орли, всичко на насъ тича.

— Тѣй е, братче, ала погледни и ний какъ живѣемъ. Прѣснали сме се по цѣлъ свѣтъ, па се и не виждаме единъ другъ. Сами гледаме да тѣпчемъ по слабитѣ. Защо не се приберемъ всички зайци наедно, да си основемъ едно царство, кждѣто нѣма тѣзи врагове, па и да ги има, щомъ сме здруже-